Niet-heelkundige esthische ingrepen in de huisartsenpraktijk

Haio: Cappaert Ruben , U.G.
Promotor: DECAT Peter , U.G.
Praktijkopleider: Meul Ann-Sophie , TRUYERS Annelies , VAN LAERE Arnaud , VAN PAESSCHEN Wim

Context: Niet-heelkundige esthetische behandelingen winnen wereldwijd aan populariteit en worden steeds vaker buiten de klassieke specialistische setting aangeboden. Ook binnen de eerstelijnszorg rijst de vraag welke rol de huisarts hierin kan opnemen. Hoewel de wetgeving artsen toelaat dergelijke behandelingen uit te voeren, is weinig bekend over de attitudes van patiënten of huisartsen ten aanzien van deze evolutie.

Onderzoeksvraag: Deze studie had tot doel de attitudes van patiënten en huisartsen ten aanzien van niet-heelkundige esthetische behandelingen binnen de huisartspraktijk in kaart te brengen. Daarnaast werd onderzocht welke factoren samenhangen met de bereidheid van patiënten om zich door de huisarts te laten behandelen en van huisartsen om dergelijke behandelingen aan te bieden.

Methode: Er werd een cross-sectioneel mixed-methods onderzoek uitgevoerd bij 88 volwassen patiënten en 70 artsen in België. Patiënten vulden een papieren vragenlijst in, terwijl artsen een online vragenlijst invulden. De vragenlijsten bevatten gesloten en open vragen over kennis, attitudes, ervaringen, ervaren bekwaamheid, ethische overwegingen en toekomstige intenties. De kwantitatieve gegevens werden geanalyseerd met beschrijvende statistiek, niet-parametrische toetsen en binaire logistische regressie. De open antwoorden werden thematisch geanalyseerd.

Resultaten: Patiënten vertoonden overwegend een neutrale tot matig positieve houding tegenover niet-heelkundige esthetische behandelingen door de huisarts. De bekendheid met deze mogelijkheid was beperkt, maar vertrouwen in de huisarts en de ervaren deskundigheid hingen samen met een positievere algemene attitude tegenover esthetische behandelingen door de huisarts. Een positievere algemene attitude was de enige onafhankelijke voorspeller van de bereidheid om zich in de toekomst door de huisarts te laten behandelen. Bij de artsen gaf twee derde aan dergelijke behandelingen in de toekomst te overwegen, terwijl slechts een beperkte minderheid deze reeds uitvoerde. Een gebrek aan opleiding, ervaring en organisatorische drempels werd het vaakst genoemd als belemmering. Een bijkomende opleiding en een ervaren patiëntenvraag waren onafhankelijke voorspellers van de bereidheid om niet-heelkundige esthetische behandelingen aan te bieden.

Conclusie: Zowel patiënten als huisartsen staan overwegend neutraal tot positief tegenover een mogelijke rol van de huisarts binnen de niet-heelkundige esthetische geneeskunde, al leggen beide groepen andere accenten. Patiënten hechten belang aan vertrouwen, deskundigheid en ervaring, terwijl huisartsen aangeven dat bijkomende opleiding en ervaring nodig zijn om deze deskundigheid te kunnen bieden. De verwachtingen van patiënten en de behoeften van huisartsen komen op dit punt dus goed overeen. Deze bevindingen wijzen op een mogelijk draagvlak voor een verdere integratie van niet-heelkundige esthetische behandelingen binnen de huisartspraktijk, op voorwaarde dat voldoende aandacht wordt besteed aan opleiding, ervaring en het vertrouwen van patiënten in de deskundigheid van de huisarts.